

दानीएलचे पुस्तक - एकशे दोन क्रमांक

दूताच्या त्रिविध अनुप्रयोगाची: भविष्यवाणीतील गती उलगडणे

Jeff Pippenger

2024-02-29

एलियाच्या त्रिविध अनुप्रयोगाचा संबंध संदेश, संदेशवाहक आणि चळवळ यांच्याशी आहे, देवाच्या कार्यकारी न्यायाच्या त्या कालखंडात, जो संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्यापासून आरंभ होतो आणि कृपाकालाच्या समाप्तीपर्यंत चालू राहतो. कार्यकारी न्यायाची तीव्रता अशा कालावधीपासून वाढत जाते, ज्यामध्ये देवाचा न्याय दयेसह मिश्रित असतो, त्या वेळेपर्यंत की जेव्हा त्याचे न्याय सात अंतिम पीडांमध्ये दयेविना ओतले जातात.

कराराच्या दूतासाठी मार्ग तयार करणाऱ्या दूताचा तिहेरी उपयोग हा देवाच्या तपासणी न्यायाच्या समाप्तीकालीन अवधीतील संदेश, दूत आणि चळवळ यांना उद्देशून आहे; हाच तो काळ आहे जो एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाच्या कालखंडाची ओळख करून देतो. तो कालखंड अमेरिकेतील लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारीच्या कायद्याने समाप्त होतो; आणि त्याच वेळी देवाच्या कार्यकारी न्यायनिर्णयांची सुरुवात होते.

योहान बाप्टिस्त्याने ख्रिस्तासाठी मार्ग तयार केला, म्हणजे कराराचा दूत, ज्याने दानियेल अध्याय नऊ, वचन सत्तावीस यांच्या पूर्ततेत करार दृढ करावयाचा होता. असे करताना त्याने ख्रिस्तासाठी त्याच्या मंदिरात आकस्मिकपणे येऊन लेवीच्या पुत्रांना शुद्ध करण्याचाही मार्ग तयार केला; आणि हे त्याने आपल्या साडेतीन वर्षांच्या सेवाकार्याच्या प्रारंभी व समाप्तीला केले. प्रत्यक्ष मंदिराच्या शुद्धीकरणाने, लेवीच्या पुत्रांप्रमाणे दर्शविलेल्यांच्या आत्ममंदिराचे शुद्धीकरण करण्याच्या त्याच्या कार्याचे प्रतीक दर्शविले.

मंदिराच्या शुद्धीकरणाचे त्याचे प्रत्यक्ष कार्य हे भविष्यवाणीची परिपूर्ती होते; आणि जेव्हा त्याने योहान अध्याय २, वचने १३ ते २२ मध्ये ते कार्य पूर्ण केले, तेव्हा पवित्र आत्म्याने शिष्यांना जुन्या करारातील एक उतारा स्मरण करण्यास प्रवृत्त केले, जो मलाखी ३ च्या परिपूर्तीत शिष्यांच्या शुद्धीकरण व परिशोधनाच्या त्याच्या कार्याचा एक भाग होता.

योहानमधील त्या उताऱ्यात ख्रिस्ताने हे स्पष्ट केले की, जेव्हा त्याच्या देहरूपी मंदिराचा नाश केला जाईल, तेव्हा तो ते तीन दिवसांत पुन्हा उभे करील. वाद घालणाऱ्या यहुद्यांबरोबरच्या त्या संवादात असेही जोडले गेले की, हेरोदाने केलेले आणि त्याच वर्षी पूर्ण झालेले प्रत्यक्ष मंदिराचे पुनर्निर्माण पूर्ण होण्यास छेचाळीस वर्षे लागली होती. येशू आपल्या शिष्यांना त्या नियमांपैकी एका नियमाच्या उदाहरणाद्वारे शुद्ध करित होता, जे भविष्यवाणीच्या वचनाशी संबंधित होते आणि जे येशूने देवदूतांच्या, पवित्र आत्म्याच्या आणि संदेश्यांच्या कार्याद्वारे आपल्या वचनामध्ये स्थापित केले होते.

त्याने हे संदेश्यांचे उदाहरण दिले की प्रत्यक्ष गोष्ट आध्यात्मिक गोष्टीचे प्रतिनिधित्व करते. त्याने "छेचाळीस" या संख्येची संदेश्यांच्या किल्ली मंदिराचे प्रतीक म्हणून स्थापित केली. "छेचाळीस" हा त्या दिवसांचा कालावधी होता, जितके दिवस मोशे पर्वतावर मंदिरासाठीच्या सूचना ग्रहण करित होता. "छेचाळीस" ही मानवी मंदिराची रचना करणाऱ्या गुणसूत्रांची संख्या आहे. "छेचाळीस" ही वर्षांची संख्या (1798 ते 1844) आहे, जी मूर्तिपूजकत्वाने आणि नंतर पोपतंत्राने पायदळी तुडवून टाकलेल्या आध्यात्मिक मंदिराच्या पुनर्स्थापनेसाठी पूर्ण झाली.

मंदिराच्या दोन शुद्धीकरणांत तीन दिवस म्हणजे छेचाळीस वर्षे असा प्रतीकार्थ समाविष्ट आहे. त्यांत शाब्दिक गोष्ट आध्यात्मिकाचे प्रतिनिधित्व करते हा सिद्धांतही अंतर्भूत आहे. त्या दोन्ही शुद्धीकरणांनी भविष्यवाणीची पूर्तता आणि भविष्यवाणीचा पूर्वसंकेत, या दोन्हींचे प्रतिनिधित्व केले. ही दोन शुद्धीकरणे अशा एका सत्याचे प्रतिनिधित्व करतात, जे एका वर्गाकडून गैरसमजले जाते आणि दुसऱ्या वर्गास प्रकट केले जाते.

ही दोन शुद्धीकरणे असा एक कालखंड दर्शवितात की ज्यामध्ये देवाची मंडळी इतकी भ्रष्ट झाली आहे की ती "व्यभिचारी सापांची पिढी" ठरली आहे, जी चिन्ह मागत आहे, जेव्हा ते चिन्ह त्यांना थेट स्पष्ट करून सांगितले जात

आहे; कारण देण्यात येणारे एकमेव चिन्ह म्हणजे त्या मंदिराच्या नाशाचे चिन्ह, जे तीन दिवसांत उभे केले जाते.

अहो सर्पसंततीनो, तुम्ही दुष्ट असता चांगल्या गोष्टी कशा बोलू शकाल? कारण अंतःकरणात जे विपुल असते, तेच तोंडातून बोलले जाते.... तेव्हा काही शास्त्री व परुशी उत्तर देऊन म्हणाले, गुरुजी, आम्हांस तुमच्याकडून एक चिन्ह पाहावयाचे आहे. पण त्याने उत्तर देऊन त्यांना म्हटले, दुष्ट व व्यभिचारी पिढी चिन्ह शोधत असते; आणि तिला योना संदेष्ट्याच्या चिन्हावाचून दुसरे कोणतेही चिन्ह दिले जाणार नाही. कारण योना जसा तीन दिवस व तीन रात्री महासागरातील मोठ्या माशाच्या पोटात होता, तसाच मनुष्याचा पुत्र तीन दिवस व तीन रात्री पृथ्वीच्या अंतःकरणात असेल. मत्तय 12:34, 38-40.

कराराच्या दूताने अचानक आपल्या मंदिरात येण्याच्या सर्व तीन परिपूर्तीमध्ये हे सर्व भविष्यसूचक गतीतत्त्वे दर्शविली आहेत, जसे त्याने योहान अध्याय दोनमध्ये केले.

यहूद्यांचा पास्का सण जवळ आला होता, आणि येशू यरुशल्लेमेस गेला. आणि मंदिरात बैल, मेंढ्या व कबुतरे विकणारे, तसेच पैसे बदलणारे बसलेले त्याला आढळले. तेव्हा त्याने दोऱ्यांचा चाबूक करून त्यांना सर्वांना, मेंढ्यांसह व बैलांसह, मंदिरातून हाकलून दिले; आणि पैसे बदलणाऱ्यांचे नाणे ओतून टाकले व त्यांची मेजे उलथून टाकली. आणि कबुतरे विकणाऱ्यांना तो म्हणाला, “या वस्तू येथून काढून टाका; माझ्या पित्याचे घर व्यापाराचे घर करू नका.” तेव्हा त्याच्या शिष्यांना हे स्मरण झाले की असे लिहिले आहे, “तुझ्या घराविषयीच्या आवेशाने मला ग्रासून टाकले आहे.” मग यहूदी त्याला म्हणाले, “तू या गोष्टी करीत आहेस, तर आम्हांस कोणते चिन्ह दाखवितोस?” येशूने उत्तर देऊन त्यांना म्हटले, “हे मंदिर पाडा, आणि मी ते तीन दिवसांत उभारीन.” तेव्हा यहूदी म्हणाले, “हे मंदिर बांधण्यास सेहचाळीस वर्षे लागली, आणि तू ते तीन दिवसांत उभारशील काय?” परंतु तो आपल्या देहाच्या मंदिराविषयी बोलत होता. म्हणून जेव्हा तो मेलेल्यांतून उठविला गेला, तेव्हा त्याच्या शिष्यांना आठवले की त्याने हे त्यांना म्हटले होते; आणि त्यांनी शास्त्रावर व येशूने सांगितलेल्या वचनावर विश्वास ठेवला. योहान 2:13-22.

कराराचा दूत लेवीच्या पुत्रांना शुद्ध करणार आणि त्यांना “रूप्या” प्रमाणे परिष्कृत करणार होता, जे देवाच्या वचनाचे प्रतीक आहे, आणि “सोन्या” प्रमाणेही, जे विश्वासाचे प्रतीक आहे. कराराचा दूत आपल्या भविष्यवाणीपर “वचना”त त्यांच्या “विश्वासाची” वाढ करून आपल्या शिष्यांना शुद्ध करणार होता. ते भविष्यवाणीपर वचन शुद्ध करण्यासाठी, परंतु तसेच परिष्कृत करून काढून टाकण्यासाठीही ठरविण्यात आले होते. त्याचे भविष्यवाणीपर वचन नेहमीच एका परीक्षेचे प्रतिनिधित्व करते, आणि तो जेव्हा अचानक आपल्या मंदिरात येतो त्या काळात, त्याच भविष्यवाणीपर वचनाद्वारे लेवीचे पुत्र परिष्कृत करून वेगळे काढले जातात.

“‘ज्याच्या हातात सुप आहे, आणि तो आपले खळे पूर्णपणे स्वच्छ करील, आणि आपले गहू कोठारात जमा करील.’ मत्तय 3:12. हे शुद्धीकरणाच्या काळांपैकी एक होते. सत्याच्या शब्दांद्वारे भुसा गव्हापासून वेगळा केला जात होता. ताडना स्वीकारण्यासाठी ते अतिशय व्यर्थाभिमानी व आत्मधर्मी होते, आणि नम्रतेचे जीवन स्वीकारण्यासाठी जगप्रमाने भरलेले होते, म्हणून अनेक जण येशूपासून दूर गेले. अनेक अजूनही हाच मार्ग धरत आहेत. आज आत्म्यांची परीक्षा तशीच होत आहे, जशी कफर्णहूम येथील सभास्थानातील त्या शिष्यांची झाली होती. सत्य अंतःकरणापर्यंत पोहोचविले जाते तेव्हा त्यांना दिसते की त्यांचे जीवन देवाच्या इच्छेशी सुसंगत नाही. त्यांना स्वतःमध्ये संपूर्ण परिवर्तनाची आवश्यकता दिसते; परंतु ते आत्मनकाराच्या कार्याला हाती घेण्यास तयार नसतात. म्हणून त्यांची पापे उघडकीस आणली जातात तेव्हा ते संतप्त होतात. ते ठेच लागून दूर निघून जातात, जसे त्या शिष्यांनी येशूला सोडून दिले, आणि पुटपुटले, ‘हे वचन कठीण आहे; ते कोण ऐकू शकतो?’” द डिझायर ऑफ एजेस, 392.

“कफर्णहूम येथील सभास्थानी” “परीक्षा झालेल्या” त्या “जीवांनी” हे समजून घेण्यास नकार दिला की, जेव्हा ख्रिस्ताने त्यांना सांगितले की त्यांनी त्याचे देहभक्षण करावे आणि त्याचे रक्त प्यावे, तेव्हा तो आध्यात्मिक सत्य व्यक्त करण्यासाठी आपल्या अक्षरशः देहाचा उपयोग करीत होता. हीच तीच भविष्यसूचक प्रतिक्रामक मांडणी होती जी त्याने योहान दुसऱ्या अध्यायात मंदिराविषयी केली होती. जेव्हा अक्षरशः गोष्ट आध्यात्मिक गोष्टीच्या आधी येते व तिचे

प्रतिनिधित्व करते हा सिद्धांत “कठीण वचन” म्हणून ओळखला गेला, आणि जे ते “ऐकण्यास” तयार नव्हते, ते वळले आणि पुन्हा कधीही त्याच्याबरोबर चालले नाहीत. हे योहान सहावा अध्याय, सहासष्टावा श्लोक (666) येथे घडले, जो लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार कायद्याचे प्रतिनिधित्व करतो; ज्याचा पूर्वसंकेत 22 ऑक्टोबर, 1844 ने दिला होता, आणि ज्याचा पूर्वसंकेत पुढे कल्वरीच्या क्रूसाने दिला होता.

त्या वेळेपासून त्याचे बरेच शिष्य मागे फिरले आणि पुन्हा त्याच्याबरोबर चालले नाहीत. योहान 6:66.

योहान अध्याय दोनमध्ये, पवित्र आत्म्याने शिष्यांच्या मनांना देवाच्या आवेशाचे वर्णन करणारी भविष्यवाणी “स्मरण” करण्यास प्रवृत्त केले होते, आणि “आवेशी” हा शब्द हिब्रू व ग्रीक या दोन्ही भाषांमध्ये “मत्सरी” या शब्दाचाच समान आहे.

कारण तुझ्या घराविषयीचा उत्कट आवेश मला ग्रासून टाकतो; आणि जे तुला निंदितात त्यांच्या निंदेचा आघात माझ्यावर आला आहे. स्तोत्रसंहिता 69:9.

देवाचा आवेश, जो त्याचा मत्सर आहे, हा मत्सरी देव म्हणून देवाच्या स्वभावातील त्या घटकाचे प्रतिनिधित्व करतो, ज्याचा मत्सर त्याचा द्वेष करणाऱ्यांवर तिसऱ्या व चौथ्या पिढीपर्यंत प्रगट होतो. योहान अध्याय दोनमध्ये, पवित्र आत्मा हे स्थापित करित होता की कराराच्या दूताने सिद्ध केलेले शुद्धीकरण चौथ्या व अंतिम पिढीत घडते, जरी अंतिम पिढीचा प्याला भरला जातो तेव्हा तिसऱ्या पिढीतील काही जण नेहमीच उभे असतात. ती पिढी व्यभिचारी सर्पसंततीची पिढी आहे.

मोशेने चौथ्या पिढीचे प्रतिनिधित्व केले, आणि त्याच वेळी मोशेला सेहेचाळीस दिवसांच्या कालावधीत मंदिर उभारण्याविषयी सूचना प्राप्त झाल्या. त्या दिवसांत त्याला व्यवस्था प्राप्त झाली, जी दुसऱ्या आज्ञेत हे दर्शविते की देवाचा मत्सर तिसऱ्या व चौथ्या पिढ्यांमध्ये प्रकट होतो.

आणि त्याने अब्रामास म्हटले, खात्रीने जाणून घे की तुझे संतती परक्या देशात परकी ठरेल, जो त्यांचा नाही; आणि ते त्यांची सेवा करतील; आणि ते त्यांना चारशे वर्षे पीडा देतील. आणि ज्या राष्ट्राची ते सेवा करतील, त्या राष्ट्राचा मी न्याय करीन; आणि त्यानंतर ते मोठी संपत्ती घेऊन बाहेर पडतील. आणि तू शांतीने आपल्या पितरांकडे जाशील; तू चांगल्या वार्धक्यात पुरला जाशील. परंतु चौथ्या पिढीत ते येथे पुन्हा येतील; कारण अमोरी लोकांचे अधर्म अद्याप परिपूर्ण झालेले नाही. उत्पत्ति 15:13-16.

प्राचीन इस्राएलच्या अंतिम पिढीत, पेत्राने ज्याला “आध्यात्मिक घर” असे म्हटले त्या ख्रिस्ती मंडळीच्या मंदिराची उभारणी करण्यात आली. त्या इतिहासकाळात देवाने आपल्या आवेशात मंदिर शुद्ध केले तेव्हा त्याने आपली जळजळीत ईर्ष्या दोन वेळा प्रकट केली. 1844 मध्ये देवाने मिलराइट्सचे आध्यात्मिक मंदिर उभे केले होते, आणि पुन्हा एकदा त्याने पूर्वीच्या निवडलेल्या लोकांना वगळून पुढे गेला होता. त्या इतिहासकाळात कराराचा दूत 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी अचानक आला.

विल्यम मिलर यांच्या सेवाकार्यातून त्याच्या प्रकट होण्याची तयारी करण्यात आली होती. प्रोटेस्टंट आणि मिलराइट लोक २२ ऑक्टोबर १८४४ जवळ येत असताना, दोन वर्गांची परीक्षा झाली. प्रोटेस्टंटोंची परीक्षा शेवटच्या काळी १७९८ मध्ये पहिल्या देवदूताच्या आगमनाच्या वेळी आली. लेवीच्या पुत्रांना “शुद्ध व निर्मळ” करावयाचा जो संदेश होता तो १८३१ मध्ये औपचारिकरित्या स्थापित झाल्यानंतर, ११ ऑगस्ट १८४० रोजी पहिल्या देवदूताचा संदेश सामर्थ्याने प्रकट झाला तेव्हा प्रोटेस्टंटोंची परीक्षा सुरू झाली. १९ एप्रिल १८४४ रोजी प्रोटेस्टंट या परीक्षेत अपयशी ठरले, आणि बाबेलच्या कन्या बनले.

त्यानंतर दुसरा देवदूत आला आणि तेव्हा मिलराइटांचा विश्वास परीक्षिला गेला, आणि शुद्धीकरण व निर्मूलन पूर्ण करण्यात आले. बाराव्या ते सतराव्या ऑगस्टदरम्यान एक्सेटर येथील छावणी-सभेत दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशास सामर्थ्य प्राप्त झाले तेव्हा, शहाण्या आणि मूर्ख मिलराइटांच्या विभाजनाद्वारे मिलराइटांच्या परीक्षेचे कार्य पूर्ण

करण्यात आले.

शहाण्या आणि मूर्ख यांच्यातील भेद म्हणजे तेल होय; आणि तेच मध्यरात्रीच्या आरोळीचा भविष्यवाणीचा संदेश होता. 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी तिसरा देवदूत आला, तेव्हा मंदिर उभारले गेले होते (शेहेचाळीस वर्षात). त्या वेळी कराराचा दूत अचानक आपल्या मंदिरात आला.

“पवित्रस्थानाच्या शुद्धीकरणासाठी आपल्या महायाजक या नात्याने ख्रिस्ताचे परमपवित्र स्थानी येणे, जे दानियेल 8:14 मध्ये दर्शविले आहे; मनुष्यपुत्राचे अतिप्राचीनाकडे येणे, जसे दानियेल 7:13 मध्ये प्रस्तुत केले आहे; आणि प्रभूचे आपल्या मंदिरात येणे, जे मलाखीने पूर्वकथित केले आहे, ही सर्व एकाच घटनाची वर्णने आहेत; आणि हेच मत्तय 25 मधील दहा कुमारांच्या दृष्टांतात ख्रिस्ताने वर्णन केलेल्या वराच्या विवाहास येण्याद्वारेही दर्शविले आहे.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, 426.

तेव्हा कराराचा दूताने आपले शुद्धीकरण व निर्मळीकरणाचे कार्य आरंभले, मालाखी तिसऱ्या अध्यायात ज्यांना लेवीचे पुत्र म्हणून ओळखले आहे त्या मिलेराइट शिष्यांमध्ये.

“पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांखाली वराला भेटण्यासाठी बाहेर पडलेल्या अनेकांनी तिसरा—जगाला दिला जाणारा शेवटचा परीक्षेचा संदेश—नाकारला, आणि शेवटची हाक दिली जाईल तेव्हा अशीच भूमिका घेतली जाईल.”

“या दृष्टांतातील प्रत्येक तपशीलाचा काळजीपूर्वक अभ्यास केला पाहिजे. आपण सुज्ञ किंवा मूर्ख कुमारांपैकी कोणाचेतरी प्रतिनिधित्व करीत आहोत.” Review and Herald, October 31, 1899.

११ ऑगस्ट, १८४० रोजी पहिल्या देवदूताचा संदेश सामर्थ्याने प्रकट झाला तेव्हा, असंख्य लोक मिलेराइट चळवळीत सहभागी झाले. नंतर १९ एप्रिल, १८४४ रोजी, एक मोठा वर्ग त्या चळवळीतून बाहेर पडला. २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी, पारंपरिक समजुतीनुसार, सुमारे पन्नास जीवांनी विश्वासाने परमपवित्र स्थानी प्रवेश केला. तिसऱ्या देवदूताच्या प्रकाशाचे आरंभी अनुसरण करणाऱ्यांची संख्या साधारण पन्नास जीव इतकी होती, असे गृहीत धरल्यास, “पुष्कळ” जणांनी, ज्यांनी पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांचे संदेश स्वीकारले होते, “तिसरा, अंतिम परीक्षेचा संदेश नाकारला,” असे आपल्याला कळविण्यात आले आहे, याचा अर्थ काय?

कराराचा दूत अचानक आपल्या मंदिरात आला आणि स्वर्गातील पवित्रस्थानाचा प्रकाश व तिसऱ्या देवदूताचा संदेश त्या पन्नास जणांसाठी उघडला, जे पुढे तिसऱ्या देवदूताच्या अनुभवात प्रवेशले; परंतु प्रारंभी ते विखुरले गेले होते. त्यावेळची त्यांची निराशा पहिल्या निराशेपेक्षा अधिक होती, तरी सिस्टर व्हाइट यांच्या द्वारे आम्हाला कळविण्यात आले आहे की त्यांची निराशा क्रसानंतरच्या शिष्यांइतकी मोठी नव्हती.

या दोन्ही समांतर इतिहासांमध्ये, ख्रिस्ताने निराश झालेल्यांसाठी आपले भविष्यवाणीविषयक वचन उघड केले, आणि १८५० पर्यंत, सिस्टर व्हाईट असे सांगतात की त्यांना दाखविण्यात आले की त्या वेळी परमेश्वर आपल्या लोकांना एकत्र गोळा करण्यासाठी पुन्हा आपला हात पुढे करीत होता.

“२३ सप्टेंबर, [१८५०] रोजी प्रभुने मला दाखविले की त्याने आपल्या लोकांच्या उरलेल्या अवशेषास परत मिळविण्यासाठी दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे केला आहे, आणि या एकत्रीकरणाच्या काळात प्रयत्न दुप्पट केले गेले पाहिजेत. विखुरण्याच्या काळात इस्राएलास मार लागला आणि तो फाटाफूट झाला; परंतु आता एकत्रीकरणाच्या काळात देव आपल्या लोकांना बरे करील आणि त्यांच्या जखमा बांधील. विखुरण्याच्या काळात सत्याचा प्रसार करण्यासाठी केलेल्या प्रयत्नांचा परिणाम फारच अल्प झाला, फार थोडे किंवा काहीच साध्य झाले नाही; परंतु एकत्रीकरणाच्या काळात, जेव्हा देवाने आपल्या लोकांना एकत्र करण्यासाठी आपला हात पुढे केला आहे, तेव्हा सत्याचा प्रसार करण्यासाठी केलेले प्रयत्न त्यांचा उद्दिष्टित परिणाम साधतील. सर्वांनी या कार्यात एकचित्त आणि उत्कट असले पाहिजे. मी पाहिले की आता या एकत्रीकरणाच्या काळात आपल्याला मार्गदर्शन करण्यासाठी विखुरण्याच्या काळातील उदाहरणांचा उल्लेख करणे कोणासाठीही लज्जास्पद आहे; कारण जर

देव आता आपल्यासाठी तेव्हाच करील जितके त्याने तेव्हा केले, तर इस्राएल कधीच एकत्र केला जाणार नाही. सत्याचे कागदपत्रात प्रकाशित होणे जितके आवश्यक आहे, तितकेच त्याचे प्रचाराद्वारे सांगितले जाणेही आवश्यक आहे.” Review and Herald, November 1, 1850.

कूसावर शिष्य विखुरले गेले होते, आणि त्या इतिहासात, तीन दिवसांनंतर त्याने आपल्या विखुरलेल्या शिष्यांना एकत्र जमविण्यास आरंभ केला. 1844 च्या समाप्तीनंतर साधारणतः तीन वर्षांनी, ख्रिस्ताने आपल्या विखुरलेल्या कळपाला एकत्र जमविण्यास आरंभ केला. त्या इतिहासात त्याने आपल्या लोकांना प्रकाशनकार्य आरंभ करण्यास आणि हबक्कूकच्या दोन पट्ट्यांपैकी दुसरा प्रकाशित करण्यास मार्गदर्शन केले; तो 1850 च्या शेवटी तयार करण्यात आला, आणि त्यानंतर जानेवारी 1851 मध्ये Review and Herald मध्ये विक्रीसाठी सादर केला जाऊ लागला.

1843 चे चार्ट हे त्या संदेशाचे भौतिक प्रतिरूप होते ज्याने मंदिर शुद्ध केले; हा संदेश पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांच्या इतिहासात उभारला गेला होता. तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनानंतर, देवाने आपले कार्य पूर्ण करून आपल्या लोकांना घरी नेण्याचा उद्देश ठेवला होता; परंतु त्यांनी प्राचीन इस्राएलप्रमाणेच बंड केले, आणि मग प्राचीन व आधुनिक इस्राएल या दोघांनाही अरण्यात भटकण्यास नेमण्यात आले. ज्या अॅडव्हेंटिस्टांनी आरंभी तिसऱ्या देवदूताचा प्रकाश स्वीकारला होता, त्यांनी जर विश्वासाने पुढे चालत राहून आपल्या संदेशाचे भौतिक प्रतिरूप असलेले 1850 चे चार्ट वाहून नेले असते, तर त्यांनी येशूच्या दुसऱ्या आगमनाचा मार्ग उघडला असता आणि घरी गेले असते. परंतु त्यांचे भविष्य योशवा व कालेब, आणि त्या दहा अविश्वासू हेरांच्या इतिहासाची पुनरावृत्ती करण्यासाठीच निश्चित झाले होते.

“१८४४ मधील त्या महान निराशेनंतर अॅडव्हेंटिस्टांनी आपला विश्वास दृढपणे धरून ठेवला असता आणि देवाच्या उलगडत जाणाऱ्या प्रॉव्हिडन्समध्ये एकचित्ताने पुढे गेले असते, तिसऱ्या देवदूताचा संदेश स्वीकारून पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याने तो जगाला घोषित केला असता, तर त्यांनी देवाचे तारण पाहिले असते; प्रभूने त्यांच्या प्रयत्नांबरोबर सामर्थ्याने कार्य केले असते; हे कार्य पूर्ण झाले असते; आणि ख्रिस्त यापूर्वीच आपल्या लोकांना त्यांचे प्रतिफल देण्यासाठी घेऊन यायला आला असता. परंतु त्या निराशेनंतर आलेल्या शंका आणि अनिश्चिततेच्या काळात, अॅडव्हेंट विश्वासणाऱ्यांपैकी अनेकांनी आपला विश्वास सोडून दिला.... अशा रीतीने कार्यात अडथळा आला, आणि जग अंधकारात राहिले. जर संपूर्ण अॅडव्हेंटिस्ट समुदाय देवाच्या आज्ञा आणि येशूवरील विश्वास यांवर एकवटला असता, तर आपला इतिहास किती व्यापकपणे भिन्न झाला असता!”
Evangelism, 695.

योहान बाप्टिस्ता आणि विल्यम मिलर यांनी ख्रिस्तासाठी मार्ग तयार केला, जेणेकरून तो अचानक येऊन अशा लोकांना शुद्ध करील की जे पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याखाली तारणाचा संदेश संपूर्ण जगापर्यंत नेतील. ख्रिस्ताच्या शिष्यांनी त्यांच्यावर सोपविण्यात आलेले कार्य पूर्ण केले, परंतु अॅडव्हेंटिझमच्या आरंभी तसे झाले नाही. इ.स. १८५६ पर्यंत ते लाओदिकेयाच्या अवस्थेत पडले होते, “सात वेळा” या प्रगत प्रकाशाचा त्यांनी नकार केला, आणि इ.स. १८६३ मध्ये त्यांनी वाढत्या बंडखोरीची प्रक्रिया सुरू केली, जी अगदी लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापर्यंत चालू राहिली. इ.स. १८६३ मधील ही बंडखोरी दहा हेरांच्या बंडखोरीद्वारे प्रतिरूपित करण्यात आली होती. वाळवंटातील चाळीस वर्षांच्या भटकंतीच्या शेवटी प्राचीन इस्राएलला पुन्हा त्याच परीक्षेसमोर आणण्यात आले; अशा रीतीने आधुनिक इस्राएललाही आरंभीच्या परीक्षेकडे पुन्हा आणले जाण्याचे उदाहरण प्रदान करण्यात आले.

कादेश येथील दहा हेरांच्या बंडाची पुनरावृत्ती चाळीस वर्षांनंतर कादेश येथे झाली. दहा हेरांच्या त्या बंडामुळे चाळीस वर्षांची अरण्यातील भटकंती आली; आणि ते 1863 मधील त्या बंडाचे प्रतिनिधित्व करते, जेव्हा आधुनिक इस्राएलने लाओदिकेया यांच्या अरण्यात आपलीच भटकंती घडवून आणली. त्या चाळीस वर्षांच्या शेवटी प्राचीन इस्राएल पुन्हा कादेश येथे आणले गेले; अशा प्रकारे हे ओळखले जाते की, 1863 च्या बंडात ज्याने मिलेराइट अॅडव्हेंटिझम शुद्ध केलेली परीक्षा, ती पुन्हा केली जाणार आहे, जेव्हा कराराचा दूत पुन्हा एकदा अचानक आपल्या मंदिरात येईल.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“गिलाद आणि बाशान यांच्या जिंकण्यात अनेक असे होते ज्यांना जवळजवळ चाळीस वर्षांपूर्वी कादेश येथे घडलेल्या त्या घटनांची आठवण झाली, ज्यांनी इस्राएलाला दीर्घ काळ वाळवंटातील भटकंतीसाठी दोषी ठरविले होते. त्यांनी पाहिले की अभिवचनाच्या देशाविषयी हेरांनी दिलेला अहवाल अनेक बाबतीत योग्य होता. ती शहरे तटबंदीने सुरक्षित केलेली आणि अतिशय महान होती, आणि त्यांत राक्षसवत उंच पुरुष वसत होते; त्यांच्या मानाने इब्री लोक अगदी बुटक्यांसारखे होते. परंतु आता ते हे पाहू शकत होते की त्यांच्या पूर्वजांची प्राणघातक चूक म्हणजे देवाच्या सामर्थ्यावर अविश्वास करणे ही होती. ह्याच एका गोष्टीमुळे त्यांना त्या सुजलाम्-सुफलाम् देशात तत्काळ प्रवेश करण्यापासून रोखले गेले होते.”

“जेव्हा ते प्रथम कनानात प्रवेश करण्याची तयारी करीत होते, तेव्हा हे कार्य आताच्या तुलनेत फारच कमी कठीणतेने वेढलेले होते. देवाने आपल्या लोकांना वचन दिले होते की, जर त्यांनी त्याचा शब्द पाळला, तर तो त्यांच्या पुढे जाईल आणि त्यांच्यासाठी युद्ध करील; तसेच तो देशातील रहिवाशांना हाकलून देण्यासाठी गांधीलमाशा पाठवील. राष्ट्रांच्या मनात सर्वसाधारणपणे भीती उत्पन्न झालेली नव्हती, आणि त्यांच्या प्रगतीस विरोध करण्यासाठी फारशी तयारी करण्यात आलेली नव्हती. परंतु आता परमेश्वराने इस्राएलाला पुढे जाण्याची आज्ञा दिली तेव्हा, त्यांना सावध आणि पराक्रमी शत्रूंच्या विरोधात आगेकूच करावी लागणार होती, आणि त्यांच्या आगमनाला प्रतिकार करण्यासाठी सिद्ध झालेल्या मोठ्या व उत्तम प्रकारे प्रशिक्षित सैन्यांशी त्यांना सामना करावा लागणार होता.”

“ओग आणि सिहोन यांच्याशी झालेल्या त्यांच्या संघर्षात, लोकांना त्याच परीक्षेला सामोरे जावे लागले ज्याखाली त्यांच्या पितरांनी इतक्या प्रकर्षाने अपयश पत्करले होते. परंतु आता ही परीक्षा त्या वेळेपेक्षा कितीतरी अधिक कठीण होती, जेव्हा देवाने इस्राएलाला पुढे जाण्याची आज्ञा केली होती. त्यांच्या मार्गातील अडचणी फार वाढल्या होत्या, कारण परमेश्वराच्या नावाने पुढे जाण्यास सांगितले असता त्यांनी पुढे जाण्यास नकार दिला होता. अशा प्रकारे देव आजही आपल्या लोकांची परीक्षा घेतो. आणि जर ते ही परीक्षा सहन करण्यात अपयशी ठरले, तर तो त्यांना पुन्हा त्याच बिंदूपाशी आणतो; आणि दुसऱ्या वेळी परीक्षा अधिक निकट येईल आणि मागीलपेक्षा अधिक कठीण असेल. हे असेच चालू राहते, जोपर्यंत ते परीक्षा सहन करीत नाहीत; किंवा, जर ते अद्यापही बंडखोरच राहिले, तर देव आपला प्रकाश त्यांच्यापासून काढून घेतो आणि त्यांना अंधकारात सोडून देतो.” पितृपुरुष आणि संदेष्टे, 436, 437.